

L'alcalde de Castelló de la Plana, Alberto Fabra, amb el president valencià, Francisco Camps.

La via Alberto

Dels noms que sonen com a possibles substituïts de Camps, el d'Alberto Fabra és el menys relacionat amb l'actual classe dirigent valenciana. Lligat a la política municipal des del 1991, però encara jove, l'alcalde de Castelló de la Plana representa la via més moderada dins el PP

Joan Lerma va nàixer al barri valencià del Cabanyal-Canyamelar. Eduardo Zaplana, malgrat ser fill de Cartagena (Múrcia), políticament és considerat benidormer. José Luis Olivas, de Motilla del Palancar (Conca), també va fer tota la carrera política a

la ciutat de València. Francisco Camps, valencià de soca-rel, té les arrels familiars als Poblats del Nord del cap i casal... Cap dels quatre presidents de l'etapa autonòmica de la Generalitat Valenciana no provenia de les comarques castellonenques, doncs.

Els caps visibles del Partit Popular –a Madrid i al País Valencià– no s'estan de repetir que Camps és “el millor candidat per al 2011” i que “no hi ha cap pla B”, un discurs que remet als presidents d'equips de futbol que relleven l'entrenador pocs dies després d'haver-lo confirmat al càrrec. En realitat, la situació del primer dels valencians és tan i tan precària que ja sembla un valencià qualsevol. És lògic, doncs, que es parles de possibles substituïts, i és ací on cobra força el nom d'Alberto Fabra Part, alcalde de Castelló de la Plana des del 2005, alhora que diputat a les Corts valencianes des del 2007. La seua edat, la poca implicació que ha tingut fins ara en la política autonòmica i, sobretot, el tarannà moderat, el perfilen com la successió més tranquil·la. A més, el PP, per la comoditat amb què governa el País Valencià, pot permetre's de fer un canvi de president a mitjan legislatura o de presentar una cara

EL TEMPS

Alberto Fabra Part, castellanenc de família castellanenca, està molt arrelat a la capital de la Plana. A l'esquerra, tres imatges de la seua infantesa. Al centre, dues imatges dels seus inicis com a polític: amb l'ex-alcalde de Madrid, José María Álvarez del Manzano, i en una visita del príncep Felip de Borbó a l'Ajuntament de Castelló, on Fabra va accedir com a regidor quant només tenia 27 anys. A la dreta, amb la seua família.

que, més enllà de la capital de la Plana, és bastant desconeguda.

De família benestant, Alberto Fabra va nàixer el 6 d'abril del 1964 –en té 46, per tant– i sempre ha residit al bell mig de la capital de la Plana. A l'avinguda del Rei en Jaume, número 18, va conuiu amb els pares. Avui té la llar familiar ben a prop, a 100 metres escassos. Alumne del centenari col·legi Herrero –a tocar de casa, també–, va estudiar el batxillerat al no pas menys popular institut Ribalta. Tant l'un com l'altre són de titularitat pública. Amant de l'esport, sempre ha estat un afeccionat al futbol –sobretot, al Club Esportiu Castelló–, per bé que principalment, potser a causa de la seua altura, ha practicat el bàsquet. Malgrat tot, reeixia més als billars i els futbolins de la sala Billares, en un entresòl del carrer d'Enmig. El seu cercle vital girava en aquest radi de 200 metres, eixamplat a tot estirar a l'estiu, quan es desplaçava a l'apartament familiar d'Orpesa.

A les portes de la universitat, ingressa a les Noves Generacions d'Aliança Popular. És aleshores, el 1982, que comença una vida política que encara dura. Emigra a València a estudiar arquitectura tècnica: viu llogat en un pis d'estudiants, pren contacte amb els Gerardo Camps i Esteban González Pons –també universi-

taris– que paral·lelament també entren en contacte amb Francisco Camps, amb qui sovintegen el bar El Agujero, a l'entorn del camp del Mestalla. Són les joventuts d'AP, una organització molt minoritària que devora teoria liberal tothora i que veu l'assumpció del poder tan lluny com la lluna. El PSOE era hegemònic al País Valencià, i governava amb una majoria absoluta abassegadora l'estat espanyol.

És a València –a través d'uns amics comuns–, on Alberto Fabra s'enamora de Cristina Fontanet, que també hi estudia arquitectura i que és filla d'una coneguda nissaga castellanenca, propietària de Cerámica Gómez, SA. La família Fontanet encara està més ben posicionada que no els Fabra Part, que temps enrere havien portat un hotel molt emblemàtic situat al centre de Castelló, un hotel de què eren assidus molts famosos, tot començant pels toreros.

En llicenciar-se, Alberto Fabra rep diverses ofertes de feina, una de les quals de Mallorca. S'estima més de retornar a Castelló, però, on compatibilitzarà feines diverses –de relacionades amb l'arquitectura i no– que li permetran d'adquirir el seu primer cotxe, un Ford Fiesta 1.1.

Amb tot, era la política, l'autèntic objecte de desig de Fabra. El seu partit, rebatejat de poc com a PP, guanya per la

mínima els comicis municipals del 1991, i destrona el socialista Antonio Tirado, que hi governava des de les primeres eleccions de la represa democràtica, les del 1979. José Luis Gimeno, un altre castellanenc de soca-rel, li confia la regidoria de Joventut i Medi Ambient. Aquella passa, quan només tenia 27 anys, serà la primera d'una trajectòria molt més fecunda encara.

Així, als successius gabinets de Gimeno, Alberto Fabra no farà sinó ascendir-hi. El 1993, tan sols dos anys després d'estrenar-se al govern local, és nomenat tinent d'alcalde i encarregat d'Obres Públiques, una tasca més relacionada amb la seua professió. És, precisament, l'any del seu enllaç matrimonial amb Cristina Fontanet, amb qui tindrà dos fills, Alberto i Cristina. Més endavant, el 1995, passa a ser regidor de Serveis Públics, i el 1999 –quan coincideixen la tercera victòria consecutiva de Gimeno a les urnes i la desaparició del carismàtic Víctor Falomir– estrenarà la seua cartera més important, la d'Urbanisme. Amb ell en aquella àrea, l'Ajuntament aprova el pla de la Marjalera i enllesteix el nou pla general d'ordenació urbana, que preveia un augment demogràfic del 33% a la capital de la Plana. L'any 2000, Fabra confirma la seua innegable progressió

Fabra va estudiar el batxillerat al famós institut públic Ribalta: és el tercer per l'esquerra de la penúltima fila, amb jupetí blanc. Dalt, a la dreta, el 29 de gener del 2005, dia en què va rellevar l'històric José Luis Gimeno a l'alcaldia. A sota, dues imatges que denoten un caràcter més obert i desinhibit que no semblava en un principi: va nedar a l'acte d'inauguració d'una piscina municipal i va assistir al concurs *Grand Prix*, de Canal 9.

política en ser proclamat portaveu del grup popular al consistori.

“Alberto, alcalde”. En efecte, Gimeno torna a vèncer als comicis municipals del 2003 –tot i que el PP perd quatre punts percentuals– i prepara la successió. A mitjan legislatura, cedeix la vara de comandament a Fabra, que en pren possessió oficialment el 29 de gener del 2005. El 2007, Fabra és escollit pels conciutadans amb majoria absoluta –voreja el 49% dels sufragis– i Camps l'inclou al número 7 de la candidatura a les Corts per la circumscripció de Castelló. Hi resulta escollit, però la seua projecció a l'hemicicle ha estat minsa: únicament forma part de dues comissions molt poc actives: la de desenvolupament de l'Estatut d'autonomia i la de noves tecnologies i societat del coneixement, que no té caire legislatiu.

Per damunt de tot, s'ha centrat a consolidar-se com a batlle castellanenc i ha mirat de no perdre els costums que més li agraden, com ara dur els fills a l'escola cada matí que pot fer-ho, nedar tres dies la setmana, jugar a pàdel, anar a córrer, fer bicicleta i presenciar els partits de futbol del seu fill gran.

De la campanya electoral del 2007, es recorda el lema “Alberto, alcalde”, que

mirava d'amagar un cognom estigmatitzat per casos de presumpta corrupció. L'alcalde de Castelló, tot i tenir-hi bona relació, no és familiar de Carlos Fabra, el president de la Diputació. Caldrà veure, però, fins a quin punt pot perjudicar-lo el fet de compartir cognom.

Encara que de manera molt més tangencial, Alberto Fabra també va tenir contacte amb Álvaro Pérez, *el Bigotes*, gerent d'Orange Market i cap visible de la trama *Gürtel* al País Valencià, que organitzà alguns actes del PP de Castelló –la presentació dels candidats del 2007, per exemple– i de l'ajuntament mateix. L'any 2005, els actes de celebració de l'ascens del Castelló a Segona Divisió A van anar a càrrec de Pérez.

Fabra, de prop. Basilio Trilles coneix Alberto Fabra de fa anys. Cap de premsa de l'Ajuntament de Castelló entre el 1983 i el 1984 –amb els socialistes al poder– i cap de gabinet de l'alcalde Gimeno dotze anys més –del 1991 al 2003–, Trilles va fundar i ara dirigeix l'Associació de la Premsa de Castelló. Va dirigir *Castellón Diario* del 1987 al 1991, i també va ser al capdavant de l'*Heraldo de Castellón* durant els dos anys i escaig –del 2003 al 2006– que aquest periòdic va reparèixer als quioscos. En el temps en què Trilles

va treballar al gabinet d'alcaldia, Fabra hi era regidor. “És molt sensat i intel·ligent, i molt pragmàtic, també; és un polític amb solidesa”, diu. De fet, Trilles troba que “no és el prototip de conservador que hi ha al PP, mai no l'he vist defensant cap posició extrema, en aquest sentit”. “Ans al contrari –apunta–, el seu tarannà és bastant conciliador, ideològicament és al centre, no a la dreta tradicional; al PP hi ha molta gent més conservadora que no ell, que és una persona molt dialogant. Només calia veure com actuava com a regidor, que sempre rebia tothom que en volia parlar.”

En cas que fora president de la Generalitat Valenciana, el seu estil s'assemblaria més a Camps o a Zaplana? Trilles ho rumia i al cap d'una estona conclou que “a cap dels dos”, però no s'està de fer una consideració: “De tots els noms que s'especula que podrien substituir Camps, cap no té un perfil tan bo com Alberto Fabra, cap no té el seu tarannà ni la seua preparació, i diria que tampoc cap dels que sona no és tan jove com ell. Rita Barberà, malgrat el seu caràcter populista, potser no encaixaria del tot en la forma de ser dels castellanencs.

El fet que Carlos Fabra haja designat delfí seu Javier Moliner, vice-alcalde de Castelló, no significa, a parer de Trilles,

EL TEMPS

Des del novembre passat, Alberto Fabra és coordinador general del PP valencià, un càrrec ideat per Camps enmig de la revolució feta al si del partit amb motiu de la destitució forçada de Ricardo Costa com a secretari general. A la dreta, Fabra participa activament a les festes de la Magdalena: mai no dubta a lluir la vestimenta tradicional. I durant la celebració de l'ascens del CE Castelló a Segona Divisió A, el 2005: Álvaro Pérez hi va organitzar l'acte.

que Fabra n'estiga desensicisat. Heretar el poder provincial de Fabra –sobretot, al partit– equivaldrà a ser un pes pesant al si del PP valencià. “Hi ha una sintonia total entre Alberto Fabra i Javier Moliner, i estic convençut que la decisió de Carlos Fabra de nomenar Moliner successor no haurà molestat Alberto, en absolut. Quan va caldre substituir com a alcalde José Luis Gimeno, Carlos Fabra –que, a més de president de la Diputació, és regidor a la capital de la Plana– apostà obertament per Alberto.”

En canvi, Basilio Trilles observa que un hipotètic Alberto Fabra president tindria més sensibilitat envers el nacionalisme que no han tingut els darrers presidents valencians. “Hi bastiria ponts, ho veig ben clar, això. En aquest camp, tot canviaria molt... És clar que el PP és el PP, que el partit marca les seues directrius, però miraria de mantenir-hi una actitud molt diferent, o això crec. Ja sabeu que la política no és cap ciència ni tampoc no és exacta, però pense que tindria una altra mena de col·laboradors i faria les coses d'una forma distinta. No s'amagaria tant com ha fet Camps, quan li han vingut mal dades.” Alberto Fabra parla català, però se sent molt més còmode en castellà, com li passa a Camps.

De polític a polític. Carlos Laguna, ex-polític castellanenc i periodista, fou diputat a les Corts pel CDS. Relacionat amb moltes associacions sense ànim de lucre, actualment presideix la Confederació de Persones amb Discapacitat Física i Orgànica (Cocemfe, una branca de l'ONCE) al País Valencià. Ell opina que Alberto Fabra “té l'handicap de ser massa dependent de Carlos Fabra, que encara és el president provincial; fa anys feia l'efecte que Alberto en seria el successor, de totes passades”. Amb tot, Laguna destaca l’“habilitat que ha demostrat després de tants anys en política, com un grau molt alt de coneixença de l'Ajuntament”. Un altre entrebanc pot ser “el seu posat tímid, que canvia completament només que el conegues una miqueta”. Carlos Laguna recorda que el nom d'Alberto Fabra “ja va eixir a la llum ara fa quatre o cinc anys com a possible conseller

Algunes veus diuen que Alberto Fabra seria molt més sensible amb el nacionalisme

d'Indústria”, però s'alegra del seu pas per l'alcaldia. “Sincerament –afegeix–, Alberto Fabra té molt més perfil d'alcalde que no tenia Gimeno, que arribà a l'alcaldia gràcies a les errades del PSOE i del CDS, més que no pas pels encerts propis. Després, Gimeno aprofità l'onada conservadora i s'hi estigué molts anys, també gràcies a un equip de govern molt potent, molt més que no el que ara té Alberto. Com a orador, però, és més llúcid que no Gimeno.”

Laguna afirma que a Alberto Fabra “li agrada el contacte amb la gent, però ni cau en el populisme ni en gaudeix tant com Carlos Fabra”. Amb Camps la relació ha estat “bona”, cosa que no evita que el seu contacte amb Zaplana no fora “cordial”. “No crec que a Zaplana li moleste gens que Alberto substituï Camps”, rebla, encara que de seguida matisa: “Camps, abans de presidir la Generalitat, va ser regidor a València, conseller amb Zaplana, secretari d'estat, vice-president del Congrés dels Diputats, delegat del govern... Tenia una trajectòria molt més consistent que no Alberto Fabra. Ara bé, mireu Zaplana, que abans d'arribar al Consell tan sols havia estat alcalde de Benidorm i que, quan parlava, feia pena: semblava un pardalot, però va aprendre'n de pressa.”

L'ex-diputat Laguna també assenyala que Alberto Fabra "s'avé més amb el Bloc que no amb els socialistes, potser perquè els primers són tots castellonencs de soca-rel". Un dels principals retrats que li fa a l'alcalde Fabra, però, és el "dèficit democràtic que representen les condicions de treball de l'oposició socialista a l'ajuntament, ja que tan sols disposen d'una persona alliberada i ocupen un despatx molt petit... És impossible de fiscalitzar el govern. Alemenys els caldria tenir cinc o sis alliberats". La despesa en assessors de l'equip d'alcaldia supera, en canvi, el mig milió d'euros.

La veu de l'oposició. Fonts socialistes de l'Ajuntament de Castelló consultades per aquest setmanari confirmen l'escassetat de mitjans amb què compten per a fer oposició. "El despatx del portaveu [Juanma Calles], és de tres metres quadrats, i quan ho hem denunciat, el màxim que hem aconseguit és que ens el pinten. Només que hi haja una persona, no hi cap ningú més, i som dotze regidors i tres assessors!" Aquestes veus també mostren la seua sorpresa pel fet que el nom d'Alberto Fabra figure a les travesses de possibles relleus de Camps: "El seu discurs no té cap pòsit, sempre és buit de contingut, saluda amb cara de borbó i es mostra molt sibil·lí amb l'oposició. És més maquiavèlic que qualsevol altre dirigent del PP, molt afable envers la gent però després, si pot, encara et farà més mal que Carlos Fabra." Fet i fet, alguns socialistes indiquen que tot plegat no és res més que un "artifici impulsat des de l'ajuntament, amb recursos públics", i acusen Alberto Fabra d'"autopromocionar-se d'ençà que entrà al consistori a 27 anys".

Un dels episodis en què s'ha vist involucrat Alberto Fabra i que més polèmica han aixecat va ser la negativa municipal d'enguany perquè la cadena SER instal·lara la seua terrassa allà on ho ha fet tradicionalment en cada festivitat de la Magdalena. L'emissora havia dut l'alcalde als tribunals per no respectar les insercions publicitàries que li corresponien d'acord amb l'audiència. "Fabra seria Camps multiplicat per deu", avisen els socialistes castellonencs.

El PSPV-PSOE també denuncia algunes promeses incomplertes del batlle que, en anunciar-les, ja van suscitar força polèmica, com ara la construcció

Les opcions de Barberà, Camps II i Pons

Rajoy vol Barberà com a successora de Camps. Gerardo Camps i Esteban G. Pons també hi aspiren.

Ho ha dit unes quantes vegades el president fundador del PP, Manuel Fraga, i els moviments interns de Mariano Rajoy apunten en aquesta direcció: Rita Barberà és la persona per qui aposta la seu central dels populars, en cas que calga rellevar Camps de manera precipitada o, fins i tot, en cas que aquest esgoti la legislatura al capdavant del Consell i no es presente a la reelecció. L'inconvenient, però, és doble: Barberà, a punt de fer 62 anys, en té catorze més que Camps i no significaria precisament una renovació; a més, ella no n'està, perquè ja se sent ben còmoda al cap i casal, on és l'ama i s'hi considera l'ànima. Els anys 80 i 90, Barberà sí que somnià el Palau de la Generalitat —les direccions alacantina i castellonca van barrar-l'hi el pas, però— i hagué d'acceptar d'esquitllentes el lideratge de la llista municipal del PP. Avui tot és diferent: el país se li faria massa allargassat i el seu ritme de vida seria molt més vertiginós, massa vertiginós pel seu gust. En canvi, el relleu garantiria la continuïtat del PP al palau de la plaça de Manises i serviria per a rellevar una alcaldessa que —no ho oblidem— ja acumula 19 anys al càrrec. Seria, ras i curt, la via més popular.

D'alternatives, però, no en falten. A més d'Alberto Fabra, sonen els noms de dos col·legues seus de temps immemorials, Gerardo Camps (Barcelona, 1963, però d'origen benidormer) i Esteban González Pons (València, 1964). El primer és vice-president segon i conseller d'Economia valencià, i el segon, després d'haver format part dels governs de Camps, és vice-secretari general de comunicació del PP a l'àmbit estatal. Gerardo Camps seria un relleu transitori, una mena de José Luis Olivas —que procedia de l'àrea econòmica del gabinet i també hi regí un any, abans no aterrara Francisco Camps i ell emigrara a la presidència de Bancaixa— que el 2011 cediria el testimoni a un altre aspirant, potser González Pons, que ara és diputat al Congrés i, per tant, no pot optar encara a ser cap del Consell. El problema de Gerardo Camps, que no està gaire tacat pel *cas Gürtel*, són els seus mals d'esquena, i en el cas de González Pons, l'handicap és la seua llengua excessivament viperina: la loquacitat que sempre demostra és considerada massa frívola per alguns sectors del partit. Els zaplanistes, sense anar més lluny, defensen que el possible relleu siga Alberto Fabra, que a més ja és diputat a l'hemicicle valencià i podria fer el rodatge abans dels comicis del 2011.

d'un nou estadi Castalia, amb 30.000 seients, quan l'aforament actual, de 12.500 espectadors, mai no s'omple. També li recorden que encara no s'ha desdoblant la N-340 ni s'ha acabat d'executar la ronda de circumval·lació, i li retreuen la poca incidència del tramvia, anunciat amb bombo i platerets però que no arriba a un quilòmetre de recorregut. També l'acusen de no haver presentat cap sol·licitud de compatibili-

tat al consistori per a poder exercir com a arquitecte tècnic. Finalment, el deute municipal —750 euros per habitant— supera de llarg la mitjana estatal, que volta els 570 euros.

Per bé que l'oposició al consistori de Castelló alerta del revolt, uns altres pensen que Fabra podria redreçar el rumb d'un País Valencià desorientat.

Victor Maceda